

ΠΟΤΕ ΜΗΝ ΤΑ ΒΑΖΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥΛΗΣ ΣΟΥ

ΜΙΚΡΟ UPDATE ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΩΝ

ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ

Όπως θα έχετε παρατηρήσει και μόνες σας, η πιο πρόσφατη φάση του παγκοσμίου πολέμου αποδεικνύεται... κάπως αποπροσανατολιστική. Ο «δύσκολος χειμώνας» πήρε αναβολή για του χρόνου (εξαιρούνται όσοι προσπαθούν να ζήσουν αποκλειστικά με τον βασικό μισθό). Ο πόλεμος στην Ουκρανία παριστάνει το business as usual – η Ελλάδα στέλνει τανκς, αλλά μην ανησυχείτε, οι Ρώσοι δεν παρεξηγούνται. Ακόμη και οι τρομερές αυξήσεις των τιμών της ενέργειας γίνονται λιγότερο αισθητές χάρη στην καταπραυντική ρυθμιστική δράση του ελληνικού κράτους.

Εφησυχασμός καλές μας συντρόφισσες! Και αμνηχανία. Η οποία αμνηχανία αφορά κυρίως κάτι τύπους σαν κι εμάς – αν δεν το ξέρατε, «τύποι σαν κι εμάς» πάει να πει ότι κηρύττουμε τον όλεθρο από τα Εξάρχεια επί είκοσι συναπτά έτη.

Όποιος θέλει να εξοικειωθεί με το πώς ακριβώς κηρύττουμε τον όλεθρο, μπορεί να ανατρέξει στη μπροσούρα «Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου». Εκεί υποστηρίζουμε ότι η στρατηγική των ΗΠΑ από το 1991 και μετά είναι η διάλυση της πλατιάς ζώνης στην περιφέρεια της Ευρασίας της οποίας και η Ελλάδα αποτελεί τμήμα. Στόχος είναι η ανάμιξη όλων των κρατών της περιοχής σε αναμεταξύ τους συγκρούσεις. Απώτερος στόχος είναι η ανάσχεση των μεγάλων ευρασιατικών δυνάμεων – της Ρωσίας και της Κίνας- εμπλεκοντάς τις στις συγκρούσεις του εγγύς εξωτερικού τους. Το ελληνικό κράτος συμμετέχει στην υπόθεση με ιδιαίτερη ένταση από το 2010 και μετά.

Στα δύο τελευταία τεύχη επικαιροποιήσαμε αυτό το σχήμα και συνοψίσαμε την ελληνική στρατηγική. Υποστηρίξαμε ότι, από το 2009, το ελληνικό κράτος οργανώνει την ανάσχεση του τουρκικού κράτους μέσω συμμαχιών με τα άλλα κράτη της περιοχής (αυτό που εντός συνόρων αποκαλούμε «τριμερείς συνεργασίες»). Η ανάσχεση της Τουρκίας έχει διπλό νόημα. (α) Προτείνεται στους «δυτικούς συμμάχους» ως τρόπος να κρατηθεί το τουρκικό κράτος υπό έλεγχο. (β) Προετοιμάζει το ελληνικό κράτος ώστε να αδράξει τυχόν ευκαιρίες σε περίπτωση που η Τουρκία οδηγηθεί στο αντιδυτικό στρατόπεδο.

Οπότε καλός ο εφησυχασμός καλές μας συντρόφισσες, αλλά το ελληνικό κράτος συμμετέχει στον παγκόσμιο πόλεμο με συνέχεια και συνέπεια. Αυτή η συμμετοχή έχει οδηγήσει στα ανεξίτηλα γεγονότα των τελευταίων δεκαπέντε χρόνων: η ανακάλυψη των «ελληνικών κοιτασμάτων» και της «ΑΟΖ», το τρίψιμο με τις δικτατορίες της Ανατολικής Μεσογείου, η «τουρκική προκλητικότητα», η άμεση σύνταξη με τη «σωστή πλευρά της ιστορίας» στον ουκρανικό πόλεμο και ο «νέος ρόλος της Αλεξανδρούπολης», όλα εξηγούνται και εντάσσονται σε μία στρατηγική.

Ο πόλεμος συνεχίζεται. Σε τέτοιους καιρούς, ο εφησυχασμός χρησιμεύει μόνο ως προετοιμασία για την επόμενη έκπληξη.

Και μιας και λέμε για εκπλήξεις...

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΩΝ

Λοιπόν, μπορείτε να ξεχάσετε όλα τα προηγούμενα. «Ο πρόσφατος σεισμός στην Τουρκία ίσως αποδομήσει τη ρητορική της έντασης των τελευταίων ετών, όπως είχε συμβεί και με τους σεισμούς του 1999. Ίσως ανοίγει την ευκαιρία για μια αποτελεσματική επανπροσέγγιση».¹ Αυτά ακούμε τελευταία, και μάλιστα από μια συγκεκριμένη μερίδα Ελλήνων ειδικών των διεθνών σχέσεων, που στα όσα ακολουθούν θα ονομάσουμε «οι ρεαλιστές», και περιλαμβάνουν έως και την αδελφή του Πρωθυπουργού.² Στις ακριβώς διπλανές στήλες, άλλοι Έλληνες ειδικοί των διεθνών σχέσεων (που στα όσα ακολουθούν θα αποκαλούμε «οι τρελαμένοι») διευκρινίζουν ότι δεν γίνονται έτσι αυτά τα πράγματα και ότι η «τουρκική προκλητικότητα» θα συνεχιστεί, γιατί έτσι είναι οι Τούρκοι: προκλητικοί.

Με την ευκαιρία πάντως, οι «ρεαλιστές» ειδικοί μάς δίνουν και μια εικόνα των ελληνοτουρκικών σχέσεων. «Κατά τις τελευταίες δεκαετίες», μας λένε,

η ελληνική πλευρά επιμένει σε μαξιμαλιστικές αξιώσεις ζωνών κυριαρχίας αμφίβολης νομιμότητας (π.χ. εναέριος χώρος, τάση για μονομερή οριοθέτηση της αιγιαλίτιδας ζώνης και της ΑΟΖ)». Η επιμονή σε αυτές τις «ανορθολογικές βεβαιότητες (...) δηλητηριάζει τις σχέσεις των δύο χωρών, επαπειλεί την ειρήνη, αδρανοποιεί τους φυσικούς πόρους και υποθηκεύει την ευημερία των πολιτών τους.³

Είδατε; Ρεαλιστές! Μόνο που καθώς... ρεαλιζούν, μάς δίνουν και μια εικόνα των τελευταίων δεκαετιών πολύ διαφορετική από αυτή που έχουμε συνηθίσει. Η αναφορά στις «τάσεις μονομερούς οριοθέτησης θαλασσιών ζωνών» αφορά την υπερδεκαετή περιπέτεια των ελληνικών πετρελαϊκών εξερευνήσεων και των «ΑΟΖ» που ξεκίνησε με ελληνική πρωτοβουλία λίγο μετά τα «μνημόνια». Η αναφορά στον «εναέριο χώρο» αφορά το ελληνικό χούι που θεωρεί ότι ο «εναέριος χώρος» εκτείνεται δέκα μίλια από τα νησιά (αντί για τα έξι μίλια που είναι) και στη συνακόλουθη μέτρηση χιλιάδων «παραβιάσεων» μεταξύ έξι και δέκα μιλίων. Το μακρινό 2016, όταν είχαμε κολλήσει μια αφίσα για το συγκεκριμένο θέμα, οι πράκτορες του ελληνικού κράτους μάς αποκαλούσαν «πράκτορες της ΜΙΤ» για εβδομάδες.⁴

Ωραία. Σύμφωνα με τους ρεαλιστές ειδικούς, το ελληνικό κράτος, από τότε που είπε «ΑΟΖ», εμπλέκεται σε «μαξιμαλιστικές αξιώσεις αμφίβολης νομιμότητας» και «επαπειλεί την ειρήνη». Δηλαδή αυτός που ξεκίνησε να δημιουργεί την ένταση που τώρα τελευταία έχει φτάσει μέχρι τη Λιβύη, δεν είναι άλλος από το ελληνικό κράτος. Αυτό το ξέραμε και από πριν. Εκείνο που είναι κάπως καινούριο είναι ότι με αφορμή τους πρόσφατους σεισμούς, κάποιος επιλέγουν να ανακινήσουν το θέμα – ένα θέμα που εξελίσσεται απρόσκοπτα και μουλωχτά και εγκληματικά, επί σχεδόν δεκαπέντε χρόνια. Ανακαλύπτουν ποιο είναι το «ορθόν και το δίκαιον», αφού δεκαπέντε χρόνια μάς έχουν ταΐσει σανό! Η στέρεη γη όπου έχουν στηθεί τα αυτονόητα των «ελληνοτουρκικών» σείεται καλές μας συντρόφισσες, και όχι λόγω τεκτονικών πλακών!

Βρίσιμο το 2016

Αυτή είναι μία από τις αφίσες για τις οποίες λάβαμε τον χαρακτηρισμό «πράκτορες της ΜΙΤ» από τηλεοράσεως. Κολλήθηκε τον Ιούλιο του 2016. Σύντροφοι έχουν δει άσχετους να την κοιτάζουν στο κινητό τους μέσα στον ηλεκτρικό. Ήταν μάλλον αισιόδοξη, ειδικά αν εστιάσει κανείς στον ναρκομανή αστέρα κάτω αριστερά από το νησάκι.

Γιατί άραγες;

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η στρατηγική του ελληνικού κράτους απέναντι στην Τουρκία παριστάνει ότι είναι ανακλαστική και τοπική: αναγκαστικές -και μάλλον κόσμιες- απαντήσεις στην «αναίτια τουρκική προκλητικότητα». Στην πραγματικότητα η ελληνική αντιτουρκική στρατηγική είναι ενεργητική και παγκόσμια: συνίσταται από σειρά ελληνικών πρωτοβουλιών και συνιστά τον πυρήνα της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο.

Η βασική αφετηρία της ελληνικής στρατηγικής προκύπτει από τα διδάγματα του τελευταίου αιώνα και είναι «ποτέ μην τα βάζεις με το τουρκικό κράτος μοναχούλης σου». Από αυτή την αφετηρία, το ελληνικό κράτος αναγνώρισε τουλάχιστον από το 1999 ότι αυτό που εξελίσσεται είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος που θα διεξαχθεί ως συνήθως στην περίμετρο της Ευρασίας. Διάφοροι τρελαμένοι ειδικοί υπολόγιζαν ότι οι εντάσεις αυτού του πολέμου θα δημιουργούσαν προβλήματα συνοχής στο τουρκικό κράτος και ότι, αναλόγως εξελίξεων, θα μπορούσε κανείς έως και να φανταστεί ότι το τουρκικό κράτος θα βρισκόταν στο αντίθετο στρατόπεδο.

Και είκοσι χρόνια τώρα, ο πόλεμος εξελίσσεται. Κράτη διαλύονται, μπλοκ ξεκαθαρίζουν. Αλλά η Τουρκία δεν διαλύεται: η συσσωρευμένη εμπειρία του

τουρκικού κράτους αποδεικνύεται επαρκής συγκολλητική ουσία για τούτους τους δύσκολους καιρούς. Επίσης, η Τουρκία δεν προσχωρεί σε κάποιο στρατόπεδο· η γεωγραφική της θέση και ο πληθυσμός της εξακολουθούν να επιτρέπουν το παιχνίδι του «επιτήδειου ουδέτερου» που τόσο εκνευρίζει τους εχθρούς της από καταβολής τουρκικού κράτους.

Καθώς η Τουρκία επιδεικνύει τις αντοχές που όλοι περίμεναν εκτός από τους τρελαμένους Έλληνες ειδικούς, ο παγκόσμιος πόλεμος εξελίσσεται. Τα επιφαινόμενα του παγκοσμίου πολέμου παρουσιάζονται στους υπηκόους σαν αιώνιο παρόν: πωπώ τι έγινε στην Ουκρανία προχτές, αλίμονο χτες ο Πούτιν μας απείλησε με τα πυρηνικά του, βρε για δεσ πόσο πήγαν τα κρουασάν ΜΟΛΤΟ – και τα λοιπά. Η πραγματικότητα του πολέμου αποτελείται από μακρόχρονες μεταβολές τεράστιας κλίμακας στο παγκόσμιο εμπόριο και τις διεθνείς σχέσεις καθώς και από εντατική πολεμική προετοιμασία.

Ας πούμε: το γερμανικό κράτος εδώ και ένα χρόνο σχεδιάζει το μέλλον του με έναν πόλεμο να μαινεται στην πίσω πόρτα του. Κι όμως, παρά τις αρχικές εξαγγελίες του καγκελάριου, οι Γερμανοί καθόλου έτοιμοι δεν δείχνουν να στραφούν στα σοβαρά εναντίον του «ρωσικού ολοκληρωτισμού», πόσο μάλλον εναντίον του κινεζικού. Είναι γι' αυτό που ο Πρόεδρος Μπάιντεν προτιμάει την Πολωνία για να βγάξει τα φλογερά του διαγγέλματα. Την ίδια στιγμή οι Γερμανοί σκέφτονται τρόπους ώστε να χρησιμοποιήσουν τη νέα κατάσταση ενάντια στους ανταγωνιστές τους εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης, και προβληματίζονται για την επίδραση της αμερικανικής περιβαλλοντικής νομοθεσίας στις εξαγωγές τους.

Και πέρα από την Ευρώπη, ο παγκόσμιος εμπορικός πόλεμος εξελίσσεται οξυνόμενος παρά την (προσωρινή) εγκατάλειψη της κοβιντορητορικής. Η μαζική έξοδος των αμερικανικών επιχειρήσεων από την Κίνα μαζί με τις «περιβαλλοντικές νομοθεσίες» που σοφίζεται ο Πρόεδρος Μπάιντεν δεν είναι παρά εκφάνσεις αυτού που άλλοι ειδικοί των αφεντικών αποκαλούν «περιφερειοποίηση». Δηλαδή της τάσης των Μεγάλων Δυνάμεων να κλείνονται σε επιμέρους περιφέρειες που οι ίδιες κατασκευάζουν γι' αυτόν τον σκοπό από το 1991 και μετά. Αυτή τη στιγμή, η παγκόσμια παραγωγή και κατανάλωση εμπορευμάτων διεξάγεται όλο και περισσότερο εντός τέτοιων «περιφερειών». Εσείς μπορεί να παρατηρήσατε ότι το χαρτί του εκτυπωτή σας δεν είναι πια κινεζικό αλλά ινδονησιακό και τιμάται 50% πάνω. Οι CEO μεγάλων επιχειρήσεων περιγράφουν το ίδιο πράγμα με πιο στρατηγικές διατυπώσεις: «Με όλα αυτά που συμβαίνουν ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα είναι δύσκολο να εξαγάγει κανείς από την Κίνα προς άλλες περιοχές».⁵

Όσο για το στρατιωτικό πεδίο, η κινεζική εμπλοκή στον ρωσοουκρανικό πόλεμο προαναγγέλλεται, όπως και η επέκταση του πολέμου στην Υπερδνειστερία.⁶ Το μόνο αισιόδοξο εδώ είναι ότι τέτοιες εξαγγελίες ενδέχεται να αποτελούν αποκλειστικά ευσεβείς πόθους του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών και κατ' επέκταση των Ελλήνων δημοσιογράφων. «Αισιόδοξο» γιατί, όπως και να το κάνεις, καλύτερα να ζεις σε μια χώρα που ελπίζει σε πόλεμο στην Υπερδνειστερία αλλά δεν μπορεί να τον κανονίσει, απ' το να ζεις σε ένα κόσμο όπου όντως συμβαίνει πόλεμος στην Υπερδνειστερία, έτσι δεν είναι;

Σε κάθε περίπτωση, αυτή είναι η κατάσταση του καπιταλιστικού μας πλανήτη. Γι' αυτά πρέπει να προετοιμάζεται το ελληνικό κράτος. Και γι' αυτά προετοιμάζεται.

Εννοείται εδώ: προετοιμάζεται εις βάρος μας.

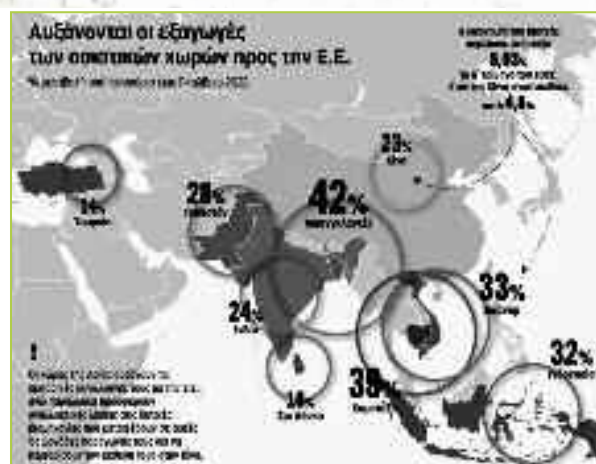
ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ

Η στρατηγική ανάσχεσης της Τουρκίας που εξελίσσεται από το 2010 και μετά ήταν παραγωγική στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Στο εσωτερικό: (α) εξοικείωσε τον πληθυσμό με μια νέα εικόνα της ελληνικής επικράτειας που εκτείνεται από την Κέρκυρα μέχρι την Κύπρο και (β) προετοίμασε τεχνικά και ιδεολογικά για πόλεμο. Στο εξωτερικό, η στρατηγική ανάσχεσης της Τουρκίας οδήγησε σε σχέσεις και συμμαχίες η λειτουργία των οποίων εκτείνεται πολύ πέρα από την Τουρκία. Στην πραγματικότητα πρόκειται για σχέσεις και συμμαχίες που φιλοδοξούν να επιστρατευθούν κατά τη διάρκεια των μελλοντικών πολεμικών συγκρούσεων από την Ουκρανία μέχρι τον Ινδικό Ωκεανό. Σήμερα, το ελληνικό κράτος μπορεί να ελπίζει ότι θα εξασφαλίσει συμμετοχή σε κάποιον πόλεμο στη Μολδαβία ή στην Υεμένη. Επίσης μπορεί να το λέει δημοσίως, δίχως κανένα αντίλογο. Δεν είναι και λίγα όλα τούτα.

Σίγουρα πάντως, «όλα τούτα» δεν είναι αποκλειστικά προσανατολισμένα στην Τουρκία. Είναι σημαντικό να το θυμόμαστε: η ελληνική στάση προς την Τουρκία δεν είναι ανακλαστική και δεν προσδιορίζεται από την τουρκική συμπεριφορά. Η ελληνική στάση προς την Τουρκία είναι πρωτοβουλιακή και προσδιορίζεται από την εξέλιξη του παγκόσμιου πολέμου. Αναμονές, πισωγυρίσματα, αναπροσανατολισμοί, όλα τους είναι αναμενόμενα. Και όλα τους θα συμβούν, με το μάτι των ειδικών στραμμένο όχι στα νερά της Ανατολικής Μεσογείου, αλλά στο σύνολο των εξελίξεων από τις Πολωνικές πεδιάδες μέχρι τη θάλασσα της Κίνας.

Τέτοιοι είναι ο «ρεαλισμός» των «ρεαλιστών» ειδικών των Διεθνών Σχέσεων που τώρα τελευταία κηρύττουν τη συνεννόηση. Δεν καλούν σε ειρήνη. Απλά ο ελληνοτουρκικός πόλεμος τούς πέφτει λίγος και κοντόφθαλμος. Όπως και είναι.

1. Αλέξης Ηρακλειδής, Ανδρέας Στεργίου, Θόδωρος Τσίκας, Κωνσταντίνος Τσιτελικής, «Για μια διαφορετική ελληνοτουρκική προσέγγιση», *Καθημερινή*, 19/2/2023.
2. Ανώνυμος, «Συνεκμετάλλευση πόρων στη Μεσόγειο με Τουρκία "βλέπει" η Ντόρα», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 20/2/2023.
3. Σε αυτή την παράγραφο συνοψίζουμε τις θέσεις του άρθρου της υποσημείωσης 1. Προφανώς περιλαμβάνει και χώσιμο στην Τουρκία, αλλά το παραλείψαμε - γιατί αυτά τα ξέρετε.
4. Είναι η αφίσα «Άλλο 6 κι άλλο 10: Παραβίαση του ελληνικού εναέριου χώρου for dummies», *Autonome Antifa*, 6/2016. Για την υπόθεση με τους «πράκτορες της ΜΙΤ», δες την αφίσα «Τελικά γίναμε διάσημοι», *Autonome Antifa*, 6/2017. Σημειώστε ότι αυτά γίνονταν επί αριστερής διακυβέρνησης.
5. Αυτό από τον Χιντέο Τανιμότο, πρόεδρο της ιαπωνικής Kyocera - δείτε το Ρουμπίνια Σπάθη, «Οι δυτικές βιομηχανίες πάνε στην "Altasia"», *Καθημερινή*, 26/2/2023. Η «Altasia» είναι οι χώρες της Ασίας όπου οι δυτικές εταιρείες μεταφέρουν την παραγωγή τους. Έχουμε βάλει και χάρτη.
6. Σταύρος Τζίμας, «Συνωστισμός στον δίαυλο του Έβρου», *Καθημερινή*, 26/2/2023.

Περιφερειοποίηση

Τριήμερο της Αποκριάς. Η *Καθημερινή* περιγράφει τη μετακίνηση παραγωγικών διαδικασιών από την Κίνα προς άλλες χώρες της Ασίας. Χαϊδευτικά το πράγμα λέγεται «Altasia» (εναλλακτική Ασία). Στην πραγματικότητα ο χάρτης περιγράφει τον δακτύλιο της ανάσχεσης από την κινεζική σκοπιά.

Οι τρελαμένοι

Για τους «τρελαμένους» Έλληνες ειδικούς των Διεθνών Σχέσεων δεν είπαμε τίποτα. Οπότε ας πούμε τουλάχιστον ότι πολλοί από δαύτους είναι αυτό που συνήθως αποκαλείται «αριστεροί». Εδώ, ας πούμε, βλέπουμε το διακριτικό γραφιστικό που επέλεξε η *Εφημερίδα των Συντακτών* για να συνοδεύσει τις τοποθετήσεις της Ντόρας Μπακογιάννη περί συνεκμετάλλευσης. Για να συνεννοούμαστε πάντως, δεν νομίζουμε ότι οι «τρελαμένοι» διαφωνούν με τους «ρεαλιστές». Απλά παίζουν το μουτζούρη του «προδότη» εκ του ασφαλούς, μέχρι να γίνουν κυβέρνηση - ακριβώς όπως την προηγούμενη φορά.

Εν τω μεταξύ βέβαια, κάθε προβοκάτσια επιτρέπεται και μάλιστα είναι εκ του ασφαλούς - γιατί τα όσα ακολουθούν θα είναι τόσο μεγάλη, που τα τωρινά αποκλείεται να τα θυμάται άνθρωπος.